

KOSMIČKA VOLJA I INDIVIDUALNA VOLJA

Daniel Nicol Dunlop

Snaga, koja deluje iza svih pojava, je volja.

Ona je podstrek, koji u materiju ili svetsku supstancu utiskuje princip dvojstva. Drugim rečima, ova snaga diferenciranja je supstanci darovana kroz volju, koja se sama kreće iza i unutar celokupnog kosmičkog sistema.

Volja je jedan univerzalni princip i bez nje ne bi bilo nijedne pojave. Mi smo se navikli na to, da mislimo, da je naša volja ograničena i uskraćena kroz naše sopstvene mogućnosti; sa nekog određenog stanovišta to je takođe sasvim tačno. Izvršavanje volje je ograničeno kroz organ, tj. nosač, kroz koji se hoće. Kada mi govorimo o ograničenoj ili ličnoj volji, tako primenjujemo na nju promenljive osobine već prema stanovištu, u koje smo upućeni kao individualni mislioci.

Mi govorimo o „našoj sopstvenoj volji“, o „slobodnoj volji“, o našoj „ličnoj volji“ i pojmu „volja“ dodajemo određene reči, koje ga kvalifikuju ili modifikuju; ipak ovo samo znači, tom opštem principu pripisati promenu, koju dobija kroz formu, u kojoj biva delatan.

Volja nema svoju vlastitu boju, ona je univerzalna, bez strasti, nevezana. Ona je izvor i poreklo svake snage u univerzumu; ona je sveznajuća, sve-mudra, sve-inteligentna, svuda prisutna u celokupnom prostoru. U svakom stadijumu svog razvoja ona bićima daje snagu, da bi ona [ta bića] mogla da je koriste primereno svojim sposobnostima, ali volja sama nije ova sposobnost ni ova snaga. Ona je slobodna od svih vezanosti, od svih okova i ograničenja i svih vrsta lične i čulne zapletenosti. Ona je nevezana, nelična, samostalno-pokretna, nema i sama. Ona je prisutna u svim carstvima prirode, uključujući potprirodu i nadprirodu. Ona je obdarila svako ljudsko biće sa snagom samozražavanja; ipak, mada volja, već prema individualnoj mogućnosti, daruje snagu za rad, ona sebe drži slobodnom i neobojenom od karaktera svakog dela. Ona se predaje svim delatnostima; volja je veoma tajanstvena i veoma zagonetna.

Kao najbolji simbol za volju ja smatram sunčanu svetlost. Sunčana svetlost je slobodna; ona je neophodna za rast. Kao što je sunčana svetlost bitna za rast, tako volja doprinosi svim delima. Sunce u istoj meri sija i pravednima i nepravednima. Njegova snaga dopušta da preko nekog leša nastane zaraza, bolest i smrt. Kroz njega dobijamo sunčanu opeketinu, ali i zdravlje crvenih obraza, ono isušuje ravnice i stvara plodne doline. Ono dozvoljava rast smrtonosnog rastinja, ali i lekovitih plodova. Svi oni su u istoj meri darovi Sunca. A isto tako je volja izvor snage univerzuma, koja služi ubici kao i sveču. Volja predaje sebe svima, apsolutno nelično i bez ugleda persone; sa rezultatima dela koja je izdejstvovala, ona nema ničeg zajedničkog. Ona nije vezana za dela ni za motive tih dela, ona stoji svima na raspolaganju, da bi *taj koji dela* kao rezultat svojih dela i iz toga dobijenih iskustava mogao da dospe do povezujućeg saznanja o tačnom i pogrešnom.

Kao *univerzalni princip* volja ne može biti ojačana, pošto je ona sama izvor sve jačine kao što je Sunce izvor svakog života. Tako slobodno kao sunčana svetlost stoji i volja na raspolaganju za slobodnu upotrebu. Sposobnost, da koristi sunčanu svetlost, svakako je ograničena kroz čovekovo saznanje; sposobnost, da mudro koristimo volju, je isto tako ograničena kroz naše saznanje. Mi primenjujemo samo neznatan deo energije, koja izlazi iz Sunca, i mi koristimo samo sićušan delić energije, koju stavlja na raspolaganje univerzalna volja. Čovek u svom organizmu još nije obrazovao instrument, koji će ga ospozosbiti, da savršeno koristi volju; u njegovom fizičkom telu ipak drema snaga, koja će mu omogućiti da kroz upotrebu magične snage volje, dostigne svaki cilj, svaki bitak i svaki stupanj bića. Na sopstvenom (samostalnom) nivou kretanja volja je neobojena i nelična. Na nivou supstance i duše volja omogućuje supstanci, da se diferencira u duhu-materiji, a duši, da samu sebe očuva i žrtvuje se za sve stvari. Na nivou disanja i individualnosti volja je snaga u disanju, koja sve dovodi do pojavljivanja, i koja individualnosti daruje snagu, da samu sebe spozna i postane besmrtna. Na nivou života i mišljenja ona pušta da život stvara forme i ponovo ih razgradi, mišljenju ona daje snagu, da postigne željeni rezultat u skladu sa odabranim predmetom. Na nivou forme i požude ona ospozobljava formu, da održi boju i oblik, a požudu, da radi prema svojim slepim impulsima. Na nivou seksualnosti volja pušta požudu da reprodukuje forme i da se principi čoveka povežu i preobraze.

Svaki čovek je sastavljen od sedam suštastava i svako od ovih sedam, koja sabrana daju Velikog čoveka, ima koren u jednoj od sedam komponenti fizičkog čoveka. Uopšteno uzevši, mi razmatramo fizičkog čoveka kao najgušćeg od tih sedam; drugi su čovek forme, čovek života, čovek požude, čovek mišljenja, čovek duše i čovek volje. Volja je delatna u najnižem, najgušćem ili najgrubljem od ovih sedam bića, koja konstituišu svakog čoveka. Ona se pokazuje kao kreativan princip, koji duši od razdoblja do razdoblja daje mogućnost za inkarnaciju i reinkarnaciju. Sa jednog gledišta volja je princip plodnosti u čovekovom telu koji upućuje na budućnost. Ovaj princip izdejstvuje kroz čoveka reprodukciju života i priprema formu za svest; on sâm pak ostaje sloboden i nedodirnut od svrhe, za koju je upotrebljen, ali isto tako ostaje slobodan princip inteligencije volje, iz koje on izvodi svoju snagu. Može se po želji postupati sa ovim kreativnim principom, koji je delatan u muškom i ženskom telu. On je delatan u budalama, u tupim muškarcima i ženama tačno tako kao u nekoj visoko razvijenoj individualnosti. On se daje čoveku na raspolaganje za slobodnu upotrebu. Tako viđeno, kreativni princip je u fizičkom telu zastupnik univerzalnog principa volje. On je pokretač Sunčevog bića, tog duhom rođenog bića, koje je po svojoj suštinskoj prirodi čovek. Gradivni aspekt ovog voljnog čoveka je prema tome kreativni princip u ljudskom telu.

Pri ovom istraživanju je stoga nužno, razmotriti čudesni organizam fizičkog tela. Mi ne realizujemo u dovoljnoj meri to, da je materija samo druga strana duha, da je duh-materija nedeljiv osnovni princip, da božanske snage Logos-Sopstva struje kroz materiju ovog tela, da je svaka pojedinačna delatnost tela, svaka funkcija pojedinačnog organa uređena prema nekom kosmičkom planu. Ako se u pravom svetom raspoloženju i pobožnosti potrudimo oko toga, da razumemo funkcije tela, tada počinjemo da opažamo duboko značenje tela i univerzuma u minijaturnom izdanju univerzuma, od koga svako od nas prikazuje jedno. Ovo je već bilo navedeno u svim značajnim knjigama i svetim

spisima sveta, u životu svakog Spasitelja čovečanstva, u tom putu, kojim je išao Spasitelj čovečanstva, i koji predstavlja put, kojim svaki pojedinac ljudskog roda ima da ide.

Volja se kod običnog čoveka aktivira kroz misli, koje bivaju date kroz požudu. Kod svakog udaha se požuda-priroda podstiče kroz krv – nosač života u telu – i volja ojačava požudu za delo. Tako se život objavljuje kao požuda u većini ljudi, ova požuda kontroliše misli, volja sledi misli i izvršava ih.

„Iza volje se nalazi požuda“, glasi hermetičha izreka, i ona pogađa sadašnji trenutak evolucije, pošto je jasno, da sada požude određuju delotvornost volje. Čim se u daljem razvoju ljudski život bude objavljuvao u mislima, ovaj iskaz će se okrenuti i tačno ponovno kazivanje će onda glasiti: „Iza požude se nalazi volja“. Tada će to biti snaga svetske volje, koja usmerava požudu i gospodari mislima.

Ako mišljenje ne sledi požudu, ako se ono, u suprotnosti, distancira od nje i okreće nekom idealu, koji se razlikuje od toga, što hoće požuda, tada ono preuzima inicijativu i nije više vođeno od požude. Zatim se menja pravac same požude, ona se okreće i sledi mišljenje. Mogu li snage da deluju na ovaj način, tako požuda postaje instrument volje. Ovo su već sluteći razumevali rani hrišćani u svojoj molitvi „Ne moja volja, već Tvoja, o Gospode, neka se dogodi“, u kojoj se požuda pojavila kao lična volja, koja obično upravlja mišljenjem i čoveka odvlači od pravog duhovnog izvora i od pravog razumevanja reči: „Ne moja lična, ograničena volja, o Gospode, već Tvoja svetska volja neka se dogodi“.

Pošto ove snage deluju u telu kroz disanje, ne čudi to, da ima toliko mnogo pogrešnih učenja o disanju. Mnogi slute, da je disanje značajno, ali previđaju činjenicu, da fizičko disanje nije suštinsko disanje. Duhovno disanje je pravo disanje čoveka, on je instrument, kroz koga Ja radi na i u telu. Iz pluća, koja su fizički organi disanja, teku struje ka seksualnim organima, i, ako su uredno vođene pomoću duha, podižu se nagore kroz kičmu do organa glave, gde se konačno aktivira sveto trojstvo, disanje – požuda – volja kada se svetska volja kreće kroz čovekovo telo. Ova duhovna trijada biva upotrebljena za izgradnju božanskog tela, u koji postepeno ustrujava svest i kreće se u tome slobodnije, nego mi u našim fizičkim telima. Ukoliko više se muškarci i žene u mislima podignu u visoke sfere i dobiju dublje razumevanje za svoje postojanje, utolikovo više i sve više se može otvoreno govoriti o ovim stvarima. Ali to iziskuje jasnoću misli oslobođenu od svakog čulnog skretanja, da bi se stupilo u svete tajne života i shvatilo, kako je volja delatna u telu, jer se Sveti duh može izliti samo tu, gde su izvršene priprema za to izlivanje. Mi ne možemo postati oruđa za ovu snagu, sem da sledimo nužne preduslove i pravila, kroz koja ti principi mogu samostalno da deluju. Tlo mora biti spremno i seme posejano kroz spoznaju samog sebe, koncentraciju, meditaciju i odricanje od koristoljubivih motiva.

Snage našeg sopstvenog bića, našeg sopstvenog tela su osnova, pošto je telo medijum, kroz koji može biti delatna svetska volja. Postignuće čovekovog bitka zavisi od toga, u koju svrhu se koristi kreativni princip. Ako Hrist treba da bude rođen u tajnoj sobici našeg srca, moraju se principi, muški i ženski, pozitivan i negativan u nama samima upotrebljavati sa razumevanjem. Samo ako čovek prestane da nemarno primenjuje

kreativne snage u svom telu i počne da dela iz čistote svog duha, svojih misli i želja i iz jednog istinskog razumevanja njihove svetosti, tada će on početi da razumeva šta znači to, imati „zelenu starost“, u kojoj se ne gube nikakve snage tela, takođe ni u času smrti. On će sebi onda moći da stvori jedno besmrtno telo kroz koje može da dejstvuje Večno biće i ovo već, pre nego što je prekoračen prag smrti.

Samo u telu, kao individualnom centru svesti, čovek može da se izbori za besmrtnost. Jednopolna tela, koja čovek sada ima na raspolaaganju, razvijala su se kroz neizmerno mnoga vremena. Duh se inkarnirao u ljudsku rasu u trenutku evolucije, kada su ova tela bila spremna, i od tada počiva odgovornost za razvoj na čovekovim ramenima.

Ko razmišlja o tome, može sebi ponekad da postavi pitanje, zašto razvoj čovečanstva ide tako užasno polako, ponekad bi se htelo bogove za to kudit i pitati ih, zašto se oni ne umešaju sa svojom nad-inteligencijom i ne urede te stvari mudrije. Ipak bogovi su samosvesne moći ili principi, koji shvataju i razumeju plan evolucije. Oni znaju, da muškarci i žene kroz vlastiti napor i samospoznaju, kroz iskustvo na iskustvo svih vrsta i uslova korak po korak moraju da uče, da delaju iz pravog središta svog bitka, kao što su oni ovo koračajući dostigli takođe kroz borbu i savladavanje prepreke za preprekom.

Da bi postao besmrтан, individualan centar svesti, čovek mora da piye „eliksir života“, „vodu besmrtnosti“, „nektar bogova“, „Amritinu slatku vodu“, „Soma-sok“, kako se to već naziva u različitim spisima. Čovek mora da pronađe Kamen mudraca, kroz zgusnutu materiju, patvoren metal, biva preobražen u zlato. Ova tajanstveno delujuća snaga, na koju je ukazano u svim značajnijim tajnim spisima sveta, je kreativni princip u čoveku, koji stvara sve tajanstvene rezultate, kroz koji se od generacije do generacije rađaju bića u svetu, kroz žrtvu žene, tako da je ona postala simbol pra-supstance, preko koje se objavljuje svest Jednog života od Kalpe do Kalpe [na sanskritu znači 'eon', *prim. prev.*] Ovo je samostalno-pokretni, duševno-okrepljujući, duhovno-jačajući, požude-sagorevajući, život-darujući, oblik-dajući princip u čoveku sposoban za rađanje i princip koji je reprezentant svetske volje u njemu. Kroz njega je bio stvoren planetarni sistem i kroz njega se rađa najmanje dojenče u zabitim Londonima.

Sva bića sveta se održavaju kroz hranu. Sva ona su zavisna jedna od drugih, i svako od njih ima neku dvostruku funkciju. Na jednoj strani ona služe kao informacioni princip tome, što se nalazi ispod njih, i na drugoj kao hrana za telo iznad njih. Tvarna ishrana je neko stalno kruženje elementarnih snaga, do konkretnih formi, struktura i organskih tela. Ovo je jedan neprestani proces, tela bivaju stvarana iz razdoblja u razdoblje, dok se materija ovih fizičkih formi ne razloži u tela inteligencije i tela snage, koja primereno mogu da uđu u sve snage sistema, u sve snage hijerarhija Zodijaka kao i planetarne snage unutar Zodijaka.

Vazduh, Zemlja i svi elementi služe čoveku kao mislećem (misaonom) biću za hranu. Supstance, koje on uzima u sebe, hrane njegov duh isto tako kao njegovo telo. Ishrana se sastoji iz različitih elemenata – najmanje sedam – i najfiniji elementi u najfinijoj hrani hrane najfinije telo. U ovom čudesnom sistemu svaka snaga sistema je od koristi. Odumirući život služi životu koji se podiže. Dubrivo na korenru ruže je zaslužno za lepotu i savršenost cvetova. Zaista se može reći, da su prljavština i plodnost isto. Forme, koje su

raspadanja viših stupnjeva, koristi niži život za podizanje, tako da štaviše ova tela buduće koriste podređene vrste; mi kao misleća bića naći ćemo se oslobođeni za druge vrste tela, koje će čovečanstvo sebi pripremiti kroz svoju naprednu svest.

Četiri fundamentalne vrste hrane su već preobražene i u ovoj četvrtoj rundi [evolucija od Saturnovog razvoja, t.z. stupanj Zemljinog razvoja. red.] duhovno biće doseže čak hranu od same majke Zemlje. Duhovno biće se hrani i obrazuje kroz kreativni princip, koji je volja; ovaj kreativni princip u telu održava se kroz savršeno prikladnu hranu, kakva nam biva data u ovoj četvrtoj rundi. Sada se tajna nalazi u radu ojačavanja svesti i njemu moraju biti podređene sve ostale stvari, sva dela života moraju da služe svrsi preobražavanja, produhovljavanja tog suštinskog u hrani, da bi duhovno biće moglo biti ishranjeno. Mudar muškarac ili mudra žena će zbog toga taj princip u svom telu, koji odgovara volji, koristiti kao hranu za rast novog tela, u kome biva delatna svest. Saznanje tajnih stvari ne mora potom da bude saopšteno preko nekog drugog, jer će samostalno biti otkriveno. Od suštinskog tih elemenata Zemlje svetska volja će stvoriti neko novo telo, koje će biti samosvesno, i štaviše već pre smrti fizičkog tela besmrtno i neprolazno.

Za sve učenike postoje praktična uputstva. To su vežbe, kroz koje mi učimo, da postanemo prijemčivi za svetsku volju drugačije nego što smo sada razume se prijemčivi sa našom ličnom voljom ili žudnjom. Drugim rečima, mi moramo požudi da damo neki drugi pravac nego što je taj, koji sada podleže impulsu niže prirode. Vreme između stadijuma običnog delanja i tog drugog, višeg svesnog delanja je faza učeništva ili vežbanja, a vezu između oba obrazuje duh. On mora da spozna razliku između obe vrste požuda i da nauči, da obuzda uobičajeno delanje nižih impulsa i oslobodi voljne snage, da bi ih usmerio u drugom željenom pravcu. Ako se mi pokrećemo odozgo a ne odozdo, tada je istina, da „se iznad požude nalazi volja“; jer kada učenik stupi na stazu života i svesti za razliku od staze forme, menja se poredak i volja stoji iznad požude.

Prepostavka svakog napretka je da se izabere praktično uvežbavanje sposobnosti. Sa ne previše mudrosti mi govorimo o slobodnoj volji i o sudbini. Neki misle, da čovek poseduje slobodnu volju, drugi, da volja nije slobodna i da predstavlja sposobnost duha. Mnogi tvrde, da duh i sve drugo jednostavno dela iz sudbine, da je svako delanje za budućnost predodređeno i da sledi neku višu volju ili proviđenje. Ipak sloboda se ne može doseći, *sem da mi intuitivno znamo, da je volja slobodna*; inače ostajemo okovani ili najmanje zbumjeni u ideji, da volja nije slobodna. Sudbina se sastoji u tome, da svako od nas ima neku listu računa. Ako smo izbegli nužnost, da izravnamo potraživanja, koja su dospela još iz poslednjeg ciklusa evolucije, tako se ona ponovo pojавljuju u sledećoj inkarnaciji. Ovaj zakon se odnosi na ceo univerzum; postoje ispitivači knjiga pod zakletvom, koji ispituju račune i brinu se za to, da mi sebe ne tlačimo sa rezultatima naših zabluda. Oni su sudbina, zakon evolucije. Svaki ciklus je rezultat prethodnog, i sudbina se određuje iz kombinacije požuda, misli i saznanja, koji su se akumulisali u svakom periodu. Sudbina ostaje nepromenljiva, sve dok čovek u svom životu ne dostigne tačku, posle koje više ne mora da bude vraćen u ranije periode razvoja. Pre nego što možemo primereno da se latimo rada u jednoj inkarnaciji, mi moramo komprimirano ponoviti naše poslednje inkarnacije ili razvoje. Ako je trebalo pak da probudimo u nama samima, makar to bilo samo osnovno razumevanje o našim sposobnostima i snagama,

tako ćemo iz ovog grananja moći da zahvatimo natrag u besmrтne snage i u naš život će ući jedan neproračunljiv elemenat; nikada se ne može unapred reći, šta će se posle toga desiti. Ako smo mi „izravnali naše račune“, večne snage će ispoljiti svoj uticaj i ispreturati proračune, koji počivaju na običnim astrološkim podacima. Spoljašnja ograničenja ličnog života, vreme, mesto i okolina su nasleđe duše iz ranijih iskustava. Tendencije tela škode delotvornosti duha, dok računi nisu izravnati. Svako od nas se mora sresti sa dospelim rezultatom, bio on povoljan ili nepovoljan.

Zar nema nijednog izlaza? Ipak [ima], ali to zavisi od načina, kako se suočimo sa svojom sudbinom, i šta od toga učinimo. Akceptira li čovek vrednost svojih uslova i svoje nasleđe i ako je voljan da ih promeni, tako će on oblikovati svoju budućnost. Ali to će mu uspeti samo toliko daleko, kada on dela oslobođen od formi. Slobodan čovek dela iz uma i nije vezan za zakone ili za rezultate zakona.

Požuda je karakterističnost staze forme, involucije, volja ta staze svesti i razvoja. Volja je bezpožudni neprekidni stvaralac svih stvari, ona je nesebični izvor svih snaga, u svim vremenima. Svakom deliću materije otiskuje ona tragove svoje delatnosti i na kraju svakog perioda rastvara ona svu materiju opet u pra-supstancu, koja utiske čuva u sećanju, kao što rođena Zemlja sadrži uspavane klice. U svakoj manifestaciji oduševljava volja na početku sa svojim samostalnim-kretanjem majku supstancu i podstiče sve klice na život i delatnost. To je ta velika žrtva. Volja ima snagu, da se identificuje sa svešću i može da postane svest; ona kroz sva vremena ostaje vodič, koji vodi naviše svaki delić materije u svakom stadijumu iskustva, saznanja, mudrosti i snage, dok sve ne postane samostalno htenje.

Preveo Siniša Nikolić